

Для Дженніфер Бенкау

...яка ненавидить Різдво,
а особливо святкові книжки.

Саме тому ми й створили цю різдвяну історію
і присвятили її тобі — аби ти мусила її прочитати.
Уяви, як ми сидимо у нашій засипаній мішурою оселі,
слухаємо *Last Christmas*, п'ємо пунш
і щиро сміємося з того,
що тобі доводиться це читати.

Тож веселого Різдва!

Стеллі й Стеффі

Саманта

— Ви... ви просто не розумієте. Будь ласка, я маю бути вдома на Різдво! Це надзвичайна ситуація!

Я несамовито жестикулювала руками у вовняних рукавичках, на яких дзеленчали дзвіночки, але це анітрохи не вразило чоловіка, що стояв переді мною. Навпаки. Зморшки між його густими бровами лише поглибилися. Він примружив очі так, що аж нижня повіка затремтіла. Тим часом холод пробирав мене до кісток через підосви взуття і шкарпетки, бо я вже понад годину чекала на допомогу, загрузнувши по щиколотки в снігу, — а цей тип ще й так зі мною розмовляє. Тож я спробувала пояснити:

— Моя сестра зламала ногу, і тільки якщо я негайно вирушу додому, зможу врятувати Різдво.

Промовляючи це, я вже розуміла, наскільки дивно воно пролунало. Наче розмовляю типовими репліками зі святкового фільму.

За тремтінням вусів співрозмовника я збагнула, що випробовую його терпіння. Сама ж я почувалася не краще.

— А-р-р-р! — вирвалося у мене, і в цьому був гнів, розчарування, безпорадність та решта емоцій, які я відчувала.

Я стиснула руки в кулаки, але миле дзеленчання дзвіночків геть зіпсувало мою спробу бодай трохи показати свою злість, щоб цей чоловік урешті второпав, наскільки важлива для мене поїздка додому, просто життєво необхідна для моєї родини. Через травму Джозі не могла працювати в кондитерській, а передріздвяний період — найприбутковіший час за весь рік.

Утім, його похмура міна розтанула від мого емоційного вибуху, і він примирливо підняв руки.

— Міс, мені дійсно дуже шкода, — сказав чоловіча, ніби намагався заспокоїти налякану дитину. — Ви маєте зрозуміти, що через усі ці дорожньо-транспортні пригоди на засніжених дорогах і прикурювання, напевно, кожної автівки у місті у нас повно роботи. У майстерні немає нікого, хто міг би оглянути вашу. Я справді нічим не можу вам допомогти.

Його співчуття було щирим. Це через мою клятву здібність так впливати на людей. Мій не надто високий зріст, а точніше — метр шістдесят, завжди пробуджував у них інстинкт захисника, а з блискучими оленячими рогами на різдвяній шапці та дзвіночками на рукавицях я, певно, видавалася моєму співрозмовнику маленькою безпорадною дівчинкою.

Дзвінок телефону миттю зруйнував наше хитке порозуміння. Перш ніж відповісти, він кинув на мене останній погляд.

— Якщо Різдво для вас настільки важливе, то краще сісти на потяг або взяти квиток на літак.

Я мало не розреготалася. Він же точно знав, що залізничну систему скувало льодом більше, ніж будь-коли в історії — принаймні так сказали в екстреному повідомленні про хуртовину, яка саме перетворювала все Західне узбережжя на зимову казку Санта-Клауса. Поїзд до Аспена був моїм «планом А». Інша його пропозиція взагалі не варта уваги, але перш ніж я встигла стриматися, у мені озвалася екологиня:

— А ви знаєте, що викиди CO₂ одного-єдиного літака дорівнюють викидам моєї автівки за цілий рік?

Чоловік лише кліпнув. Напевно, знав. Як і кожна розважлива людина на цій планеті. Але кращої ідеї він не мав. На мить мені спало на думку розтопити крижане серце механіка екстреної допомоги на дорозі домашнім печивом або ж піснею *Let It Snow*, яку я увімкну на телефоні, але його роздратоване обличчя, що дуже скидалося на Грінчеве, свідчило саме за себе. Цей тип мав стільки ж спільного з різдвяним настроєм, скільки я — з ремонтом системи охолодження, яка вийшла з ладу в сніжному хаосі. Ми ж у Каліфорнії, дідько. Хто міг уявити, що саме сьогодні, після... бозна-скільки років, знову випаде сніг?

«Я», — озався мій внутрішній голос. Адже саме цей божевільний клімат став причиною того, що після базового циклу навчання в Колорадо я подалася на стипендію до Університету Сан-Франциско, щоб у своїй галузі активно протидіяти змінам клімату. Але невже мало випасти аж стільки снігу?

Я любила засніжене Різдво, яке завжди було в Аспені. Але для моєї автівки це, схоже, стало смертельним

ударом. Врізала дуба перед самими святами. Спочивай з миром, машинко.

Чоловік грюкнув капотом і поспішив до своєї вантажівки, його кроки скрипіли по втоптаному снігу.

— Веселого Різдва, — пробурмотів він через плече, перш ніж сісти за кермо.

О так, Різдво видасться просто неймовірним.

До сьогоднішнього ранку наша з сусідкою кімната нагадувала село Санти. Я спекла для нас із Лізою печиво, навіть намалювала на вікнах крижані квіти, які завдяки геть несподіваній заметілі тепер виявилися не потрібні, та подарувала їй один зі своїх улюблених різдвяних светрів. А Ліза? Схоже, вона підхопила ту саму моторошну і тривожну «хворобу», яка цього року вразила й моїх батьків: «алергію на Різдво». Про це написала мені сестра Джозі одразу після жахливої новини про те, що понад тиждень тому вона послизнулася і зламала ногу. Я була в Каліфорнії, а не на краю світу. Те, що вони одразу не повідомили мені про травму, вже досить погано. А мамине бажання пропустити Різдво — справжній жах.

Досі моя мама була невразливою до будь-яких форм «алергії на Різдво», тож я сподівалася, що зможу її «вилікувати». Якщо тільки якимось зумію доправити різдвяний настрій, який спонтанно закинула в багажник своєї автівки разом із запахом печива, до Аспена. Необхідність моєї присутності підтверджувало й останнє повідомлення Джозі: *тут немає ні ялинової гілочки, ні омели над дверима, а тато ще навіть не купив ялинку.*

Це просто неможливо! Я виїхала влітку і вперше планувала не святкувати Різдво вдома, щоб максимально зменшити викиди CO₂, а тепер виходить, що все це

намарно? Та в біса! Я відкрила багажник, глипнула на силу-силенну червоних, зелених прикрас і блискіток, які ще годину тому було розкидано по нашій кімнаті в гуртожитку, і вкотре прокляла долю, що спочатку дала мені надію на Різдво в колі родини, а потім показала середній палець, — аж раптом мені в шию влучила купа снігу. Я мало не кинулася до стовбура клятого дерева, що під ним застигла моя автівка — труситиму його, поки на гілках не залишиться жодної сніжинки, якою воно могло б глузувати з мене. Злість на погоду, на працівника екстреної допомоги, що повільно, наче равлик, саме повертав за ріг, і на решту обставин повільно закипала в мені. Щоб позбутися напруги, я почала гамселити гірлянди у багажнику. Блискітки розлетілися, і я заходилася чхати. Краще від цього не стало.

І саме цієї миті почула сміх, який остаточно змусив мене переконатися, що я маю погану карму.

— Я геть забув, яка ти мила, коли втрачаєш самоконтроль, Грей!

Мені знадобилася б сила-силенна стовбурів дерев, щоб вибити з себе гнів на долю, яка з-поміж десяти тисяч студентів Університету Сан-Франциско надіслала мені саме Трістана. Еге ж, Трістан Стерлінг стояв посеред снігу, засунувши руки в кишені пальта, й наче позував для рекламного ролика. Його шарф був довгим, як відстань до нашого рідного міста, і закривав половину його обличчя. Але, звісно, не ту дурну усмішку, яку я завжди ненавиділа в ньому. Заради всіх різдвяних ельфів, чим я це заслужила?..

*Найкращий
розовітий плейліст
для подорожей
від Трістана*

Born to Be Wild — Steppenwolf
Highway to Hell — AC/DC
Carry on Wayward Son — Kansas
Paranoid — Black Sabbath
Paradise City — Guns N' Roses
Eye of the Tiger — Survivor
Back in Black — AC/DC
Smoke on the Water — Deep Purple
Sweet Child O' Mine — Guns N' Roses
Enter Sandman — Metallica
Run to the Hills — Iron Maiden
Rock You Like a Hurricane — Scorpions
Killing in the Name — Rage Against the Machine
Last Resort — Papa Roach
T.N.T. — AC/DC
Knockin' on Heaven's Door — Guns N' Roses
Poison — Alice Cooper

Для меланхолійного настрою:

Nothing Else Matters — Metallica

Bitter Sweet Symphony — The Verve

Wrecking Ball — Miley Cyrus

Трістан

— Гей, Трістане, ти знову куняєш? Якщо ми незабаром не вирушимо, то приїдемо аж після Різдва, і тоді бабуса позбавить нас спадщини.

Здається, я загарчав. Ні, я був майже певен, що загарчав. І вчора добряче налигався.

Дзеленчання порожніх склянок, які відсунули вбік, коротко й болісно врізалось мені в мозок.

— Агов, Трісе! Прокидайся, чуваче!

Раптом з'явилося світло — жахливе, нестерпне світло!

— Закрий штори! — гаркнув я, але замість того, щоб виконати мій наказ, хлопець, який, на жаль, був моїм родичем, лише засміявся і розсунув їх іще ширше. Пружини мого гуртожицького матраца заскрипіли, коли на ліжку гепнулася важка туша.

— Маєш просто жахливий вигляд! Де Коррі?

Він мав на увазі Коррі Діггінсона, мого сусіда по кімнаті. Це дійсно його ім'я, і, на моє нещастя, в нього смердять ноги.

— Ще вчора пішов, — промимрив я у подушку, вдихаючи запах пива і власної слини. Все ж таки це краще, ніж смердючі ласти Коррі.

— Зрозуміло. А що саме з фрази «Не напивайся, щоб завтра сісти за кермо» ти вчора не зрозумів? — запитав мене брат.

Він не сердився. Нік узагалі ніколи не злився. Найгірше, чого можна було від нього чекати, — це хіба що підняті від роздратування брови. Він належав до людей, яких усі люблять: завжди має найкращі оцінки, добровільно здає кров і допомагає бабусям переходити дорогу.

Проте щось у його голосі змусило мене підвести голову і подивитися на нього. Навпроти сиділа моя точнісінька копія: чорне волосся, темно-сині очі й надто бліда для Каліфорнії шкіра. Проте існувала одна маленька відмінність. Моя «краща» половинка мала такий вигляд, ніби отримала особисте запрошення від самої королеви. Вбраний у бездоганно охайний синій светр *Lacoste*, чорні лаковані туфлі та стильне пальто, брат змусив мене почуватися трохи ніяково. Здавалося, ніби він — ідеальний нащадок аристократів. Бракувало лише бейджика з написом «граф Ніколас Сільвестр Стерлінг». Я навіть не здивувався б, якби він сидів переді мною з чашкою чаю та сконом. І ми обидва чудово знали, що я мав набагато гірший вигляд.

— Я цілком здатний сісти за кермо! — запізнило заявив я. Нік невдоволено скривився.

— Повірю у це лише тоді, коли з твого рота не тхнути-ме, як із пивоварні. А поки що кермуватиму я. Як покарання — ти відкопаєш автівку.

Пролунав дзенькіт, коли він кинув ключі від моєї *Impala* на подушку.